

Green Hope: A Diet Plan from Turkey to the World and Humanity

Yasemin KULEYIN, MSc

EkoAvrasya Foundation, Deputy Secretary General

ORCID ID: 0000-0002-6466-8224

Abstract

The climate crisis, biodiversity loss and the depletion of natural resources rank among the most fundamental planetary challenges of the twenty-first century. According to the World Meteorological Organization, 2024 was the warmest year in the 175-year observational record, with the global mean surface temperature reaching approximately 1.55°C above pre-industrial levels. Long-term warming estimates, however, remain in the 1.34–1.41°C range, indicating that the 1.5°C threshold of the Paris Agreement has not yet been permanently breached, although the margin has narrowed dangerously. This paper proceeds from the thesis that the climate crisis is not merely a technical emissions problem but also a matter of consumption inequality, access to finance, local capacity and intergenerational justice.

Centring the concept of ‘Green Hope’, the study proposes a holistic model of sustainable transformation within the framework of the COP31 agenda, to be held in Antalya under Türkiye’s presidency on 9–20 November 2026. The model rests on four axes: sustainable resource management and the circular economy; energy transition and carbon-neutral targets; sustainable urban planning and rural development; and education, awareness and social transformation. The paper’s original contribution is the proposition that sustainability should be sought within cultural codes; the Tuva Turkic culture and the Korkut Ata narrative are reinterpreted as historical sources of a life lived in harmony with nature.

The study argues that, in light of the direction set by COP28, the finance scale of COP29 and the implementation gap revealed by COP30, COP31 constitutes an ‘accountability test’. Proposals such as a smartcard-based fair consumption tariff, reverse migration, greenwashing oversight and reverse mentoring are presented as policy hypotheses requiring pilot implementation. It concludes that green transformation must be structured with measurable indicators along a target–finance–implementation–verification chain.

Keywords: COP31, Green Hope, sustainable transformation, circular economy, carbon inequality, climate finance, cultural sustainability.

Özet

İklim krizi, biyolojik çeşitlilik kaybı ve doğal kaynakların tükenmesi, yirmi birinci yüzyılın en temel gezegensel sorunları arasında yer almaktadır. Dünya Meteoroloji Örgütü'nün verilerine göre 2024 yılı, 175 yıllık gözlem kaydındaki en sıcak yıl olmuş; küresel ortalama yüzey sıcaklığı sanayi öncesi döneme kıyasla yaklaşık 1,55°C üzerinde gerçekleşmiştir. Buna karşın uzun dönemli ısınma tahminleri 1,34–1,41°C aralığında seyretmekte, bu da Paris Anlaşması'nın 1,5°C hedefinin henüz kalıcı biçimde aşılmadığını, ancak eşiğe tehlikeli ölçüde yaklaşıldığını göstermektedir. Bu tebliğ, iklim krizinin yalnızca teknik bir emisyon sorunu değil; tüketim eşitsizliği, finansman erişimi, yerel kapasite ve kuşaklar arası adalet sorunu olduğu tezinden hareket etmektedir.

Çalışma, 'Yeşil Umut' kavramını merkeze alarak, 9–20 Kasım 2026 tarihlerinde Antalya'da Türkiye'nin ev sahipliğinde gerçekleştirilecek COP31 gündemi çerçevesinde bütüncül bir sürdürülebilir dönüşüm modeli önermektedir. Model dört eksen üzerine kurulmuştur: sürdürülebilir kaynak yönetimi ve döngüsel ekonomi; enerji dönüşümü ve karbon nötr hedefler; sürdürülebilir kentsel planlama ile kırsal kalkınma; ve eğitim, bilinçlendirme ile toplumsal dönüşüm. Tebliğin özgün katkısı, sürdürülebilirliğin kültürel kodlarda aranması gerektiği önerisidir; Tuva Türk kültürü ve Korkut Ata anlatısı, doğayla uyumlu yaşamın tarihsel bir kaynağı olarak yeniden okunmaktadır.

Çalışmada, COP28'in belirlediği hedef yönü, COP29'un finansman ölçeği ve COP30'un ortaya koyduğu uygulama açığı ışığında COP31'in bir 'hesap verebilirlik sınavı' olduğu ileri sürülmekte; smartcard tabanlı adil tüketim tarifesi, tersine göç, greenwashing denetimi ve tersine mentorluk gibi öneriler pilot uygulama gerektiren politika hipotezleri olarak sunulmaktadır. Sonuç olarak yeşil dönüşümün, hedef–finansman–uygulama–doğrulama zinciri üzerinde ölçülebilir göstergelerle kurgulanması gerektiği savunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: COP31, Yeşil Umut, sürdürülebilir dönüşüm, döngüsel ekonomi, karbon eşitsizliği, iklim finansmanı, kültürel sürdürülebilirlik.